

*
**

... І сотнями тисяч
Ратаяў ляглі там,
Гніюць у зямлі без пары.
Каго баранілі,
Каго яны білі—
Не знаюць і самі яны...
Дубы маладыя,—
Краса і надзея,—

Падрэзаны вострай шлою,
Вясновыя кветкі
Зялёнага поля
Сарваны крывавай рукою.
І маці старая
Б'е грудзі аб камень.
І корчыцца з плачу стары.
І ластаўка так
Над разбітым гняздом
Канчаецца з плачу.

1915 г.